

УПРАВЛІННЯ ФІНАНСОВО-ЕКОНОМІЧНИМ РОЗВИТКОМ ПІДПРИЄМСТВ У МУНІЦИПАЛЬНОМУ СЕРЕДОВИЩІ

***ФЕДОТОВА Я.Г., К.Е.Н., ДОЦЕНТ,
ВІЙСЬКОВИЙ ІНСТИТУТ КИЇВСЬКОГО НАЦІОНАЛЬНОГО
УНІВЕРСИТЕТУ ІМЕНІ ТАРАСА ШЕВЧЕНКА***

Особливості сучасного етапу розвитку економіки диктують потребу розгляду підприємства як відкритої економічної та соціальної системи, яка функціонує в умовах значного динамізму зовнішнього середовища, посилення конкурентної боротьби, важливості забезпечення виробництва якісної продукції задля задоволення потреб споживачів, значимості участі у вирішенні проблем місцевого значення через соціально відповідальну діяльність.

Функціонування підприємства на ринку в умовах змінного зовнішнього середовища, виживання у конкурентній боротьбі можливе лише за умови його прогресивного розвитку, напрями якого (поряд з економічно та соціально детермінованими трендами доповнені й екологічними) дозволять керівникам підприємств максимально повно враховувати в управлінні ним не тільки можливі загрози діяльності, а й отримувати переваги від участі у житті місцевої громади та вирішенні спільно з нею проблем муніципального рівня.

Сучасні тенденції функціонування українських підприємств характеризують їх як своєрідні анклавні, що не враховують специфіки муніципального економічного середовища. З огляду на це, управління підприємством потребує модернізації для забезпечення його розвитку як об'єкта муніципальної економічної системи, адже функціонування та розвиток муніципальної економічної системи визначають економічне життя територіальної громади і залежать від результативності управлінських впливів з боку суб'єктів муніципального управління.

Важливим за цих обставин для підприємств є поєднання випереджувальних технологій стратегічного характеру з технологіями тактичної спрямованості, що пов'язане з необхідністю врахування та оцінки факторів, які можуть чинити вплив на підготовку та прийняття управлінських рішень в управлінні бізнес-структурами у муніципальній економічній системі в процесі стратегічного й ситуаційного управління. Для цього важливим є врахування елементів системності, які мають знайти відображення у підходах до стратегічного управління підприємством та систематизація факторів, які в процесі ситуаційного

управління цим підприємством у муніципальній економічній системі, можуть вплинути на підготовку і прийняття управлінських рішень [1].

Сучасними технологіями управління визначено такі, впровадження яких дозволить підприємству успішно конкурувати на ринку. Виходячи з цього, модернізація технологій управління підприємством повинна стосуватися конкретних сфер його діяльності та потребує використання певних адаптованих підходів, серед яких доцільно виокремити: стратегічний, синергійний, логістичний, адміністративний, віртуальний, ресурсний, технологічний та ін.

Аналіз практики управління підприємствами у муніципальних економічних системах різних міст України в частині їх забезпеченості фінансовими ресурсами доводить, що сучасна ситуація характеризується: неналежною забезпеченістю власними фінансовими ресурсами; переважанням залученого капіталу; відносно стійким і позитивним співвідношенням власних і залучених ресурсів. Виявлені тенденції пов'язані з інерційністю адміністративного підходу та інституційними бар'єрами управління для підприємств та модернізації технологій управління ними. За цих умов для забезпечення стабільності економічного розвитку, керівникам підприємств доцільно звернути увагу на формування відповідної стратегії розвитку та спеціального інструментарію стратегічного планування, які дозволять створювати нові цінності шляхом урахування індивідуальних і муніципальних потреб [2].

Обґрунтованою та доцільною за вищезазначених обставин є необхідність використання ситуаційного управління підприємствами у муніципальній економічній системі, яке повинно бути спрямованим на подолання невизначеності й ризику, що виникли в процесі діяльності підприємства. Під технологіями ситуаційного управління підприємством у муніципальній економічній системі слід розуміти комплекс заходів та дій, спрямованих на подолання невизначеності й ризику, котрі виникли у ході функціонування цього підприємства, та на зменшення (або усунення) їх негативних наслідків шляхом здійснення інформаційно-аналітичної, соціально-економічної, організаційної діяльності.

Результатом реалізації такого комплексу заходів і дій повинно стати прийняття ефективних управлінських рішень, що закладає базу для формування нової концепції та підходів щодо успішного функціонування підприємств у муніципальному економічному середовищі.

Література.

1. Талюпа Н. Сучасні підходи до удосконалення технології управління / Н. Талюпа // Інвестиції: практика та досвід. – 2009. – № 8. – С. 49-50.
2. Стадник В.В. Інноваційно-інвестиційні стратегії в управлінні ринковою вартістю підприємства: Монографія / В.В. Стадник, Є.М. Рудніченко, Т.С. Томаля, Н.І. Непогодіна. – Хмельницький: ХНУ, 2008. – 302 с.

ОПТИМІЗАЦІЯ ВИРОБНИЧОЇ СТРУКТУРИ СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКИХ ОРГАНІЗАЦІЙ АГРАРНОГО СЕКТОРУ

***ШАПОВАЛЕНКО Г.А., СТУДЕНТКА*,
ХАРКІВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ТЕХНІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
СІЛЬСЬКОГО ГОСПОДАРСТВА ІМЕНІ ПЕТРА ВАСИЛЕНКА***

За умов постійного зростання конкуренції на аграрному ринку питання підвищення конкурентоспроможності продукції сільськогосподарських підприємств набуває дедалі все більшої уваги вітчизняних науковців і практиків. Від вирішення цієї проблеми залежать економічні показники виробництва сільськогосподарської продукції, конкурентостійкість та ефективність господарської діяльності аграрних формувань. Обґрунтування ефективного конкурентоспроможного ведення виробничо-господарської діяльності сільськогосподарських підприємств потребує багатоваріантних розрахунків оптимального використання земельних, трудових, матеріальних й фінансових ресурсів із врахуванням процесів спеціалізації виробництва, ускладнення міжгосподарських зв'язків при різних стратегіях економічного розвитку даного господарюючого суб'єкта в умовах необхідності подальшої інтенсифікації виробництва та невизначеності його зовнішнього середовища господарювання [1].

Пошук шляхів підвищення конкурентоспроможності рослинницької продукції необхідно розпочинати з обґрунтування оптимального ведення господарської діяльності сільськогосподарських підприємств різних природно-економічних зон країни з урахуванням природних, демографічних, організаційно-економічних та інших умов. При цьому мають бути визначені оптимальні параметри збалансованого розвитку аграрних галузей в підприємствах, їх

* Науковий керівник – Сагачко Ю.М., к.е.н.